

POSTANOWIENIE

Dnia 30 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z wniosku Miasta i Gminy L.

przy uczestnictwie G. T. T., E. M. C., J. G. , Krajowego Ośrodka Wsparcia

Rolnictwa w W., W. Ł. P., A. J. S. , W. P. S. , T. P. , M. I. L., R. J. F. , D. B. P. , I.

M. D. , T. W. R. , K. Z. W. , B. J. D. , K. C., P. D. M. , W. Z. K. , R. J. C. , H. S. , M.

R. M. , E. S. , W. M. K. , A. T. K. , A. M. S. , M. C. , Z. C. , Województwa (...)

Zarządu Dróg Wojewódzkich w W. i Skarbu Państwa - Starosty L.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 czerwca 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania P. D. M.

od postanowienia Sądu Okręgowego w R.

z dnia 6 marca 2018 r., sygn. akt IV Ca (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2. stwierdza, że każdy z uczestników ponosi koszty

postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W świetle tej regulacji, cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec

tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może rozstrzygnąć w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Jednocześnie przypomnieć należy, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i jego rolą nie jest korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. wskazując, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne oraz potrzeba dokonania wykładni przepisu art. 172 k.c. przez rozstrzygnięcie, czy wykazywanie władania nieruchomością przez Skarb Państwa – jednostki samorządu terytorialnego w celu publicznym, dla realizacji zadań publicznoprawnych – może być potraktowane jako posiadanie samoistne stanowiące przesłankę zasiedzenia w rozumieniu art. 172 k.c. Skarżący wskazał także, że w sprawie zachodzi potrzeba dokonania wykładni gwarancji konstytucyjnych określonych w art. 21 i 64 Konstytucji RP i rozstrzygnięcie, czy wymuszone działania podmiotu publicznego wbrew działaniom właściciela mogą być rozumiane jako posiadanie samoistne.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie objęte podstawami kasacyjnymi, doniosłe z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa. Powołanie się przez skarżącego na takie zagadnienie wymaga jego sformułowania oraz uzasadnienia występowania w sprawie (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2003 r., II CK 324/03, z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05).

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub

wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, wymaga natomiast wykazania, że określony przepis prawa nie doczekał się wykładni, mimo że budzi poważne wątpliwości albo że niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 2015 r., III CSK 59/15, OSNC 2016, nr 2, poz. 29 i z dnia 23 maja 2018 r., I CSK 31/18).

Istotne zagadnienie prawne oraz potrzeba wykładni przepisów nie występują, jeżeli Sąd Najwyższy w pewnej kwestii wyraził pogląd we wcześniejszym orzecznictwie, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu.

Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem Sądu Najwyższego, dopuszczalne jest posiadanie samoistne przed podmioty prawa publicznego gruntów przeznaczonych przez te podmioty do publicznego użytku, co może prowadzić do zasiedzenia (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 26 października 2007 r., III CZP 30/07, OSNC 2008, nr 5, poz. 43; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2015 r., III CSK 323/14, nie publ.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2014 r., I CSK 658/13, nie publ.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2010 r., I CSK 359/09, nie publ.). Sąd Najwyższy wyjaśnił, że publiczny charakter obiektów należących do Skarbu Państwa lub samorządowych osób prawnych i przeznaczenie ich do ogólnego użytku nie ma wpływu na przysługujący do nich Skarbowi Państwa lub gminie tytuł własności, a więc i na możliwość zasiedzenia tego prawa przez takie podmioty, jeżeli zostaną spełnione ustawowe przesłanki (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2014 r., II CSK 458/13, nie publ.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2015 r., III CSK 323/14, nie publ.).

Należy także wskazać, że Trybunał Konstytucyjny orzekł w wyroku z dnia 14 grudnia 2005 r., SK 61/03 (OTK-A 2005, nr 11, poz. 136), że art. 172 k.c. jest zgodny z art. 2, art. 21 ust. 1, art. 31 ust. 3, art. 32 ust. 1 i art. 64 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął na podstawie art. 520 § 1 k.p.c.

aj